ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Του JEAN BOUCHOR

ΘΛΙΒΕΡΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ!...

Ὁ κύριος Μποντὲν ἐβρόντηξε θυμωμένος τὴν ἔξω πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του καὶ ἔφυγε πηγαίνοντας νὰ ξεσκάσῃ λίγο στὸν κῆπο τοῦ Κεραμεικοῦ.

Εἶχε μαλλώσει μὲ τὴ γυναίκα του καὶ ἤθελε νὰ μείνῃ μόνος. Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἡ κυρία Μποντὲν μὲ τὸ στρυφνὸ χαρακτῆρα, τοῦ δημιουργοῦσε μιὰ τέτοια σκηνή. Ἡ εὐτυχισμένες καὶ ἥσυχες ἡμέρες, ἦταν πολὺ σπάνιες στὴ ζωὴ τοῦ ἀντρόγυνου αὐτοῦ.

Ὁ Μποντὲν εἶχε γνωρίσει τὴ γυναίκα του ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια, τὴν ἐποχὴ δηλαδὴ ποὺ, ἐκείνη χήρα κάποιου ὑπονομάρχου ἔψαχνε μῆνες ὁλόκληρους «μὲ τὸ κερὶ» γιὰ νἄβρῃ δεύτερον ἄνδρα ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ μακαρίτη. Εἶχε πάψει βέβαια νὰ εἶνε νέα ἀλλὰ διατηροῦσε θαυμάσια τὴν ὥριμη ὠμορφιά της. Μόλις τὸν γνώρισε προσπάθησε μὲ κάθε τρόπο καὶ μὲ χίλια τεχνάσματα νὰ τὸν προσελκύσῃ. Ἦταν ὁ ἰδεώδης σύζυγος γιαὐτή. Ἄνθρωπος μορφωμένος, μὲ πολὺ καλοὺς τρόπους καὶ πρὸ πάντων μὲ εἰσόδημα ἐξαιρετικὰ σεβαστό.

Ἐκεῖνος ξέροντας πὼς ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ἔπρεπε μιὰ μέρα νὰ παντρεφτῇ, δέχθηκε μὲ κάποια εὐχαρίστησι νὰ τὴν κάνῃ γυναῖκα του.

Ἀλλὰ δὲν βρῆκε στὴ συζυγικὴ ζωὴ τὶς χάρες ποὺ ἤλπιζε. Παντρεύτηκε μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ἡ γυναίκα του θὰ τὸν ἔκανε νὰ τὴν ἀγαπήσῃ. Καὶ ἀντὶ αὐτοῦ κατήντησε νὰ τὴν θεωρῇ ἁπλῶς ἕνα ἄχρηστο καὶ στενόχωρο ἔπιπλο τῆς ζωῆς του.

Τοῦ δημιουργοῦσε σχεδὸν καθημερινῶς σκηνὲς ἄγριες. Φώναζε, τὸν ἔβριζε σὲ σημεῖο ποὺ τὸν ἔκανε νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι, νὰ χώνεται μὲ ἀνακούφισι μέσα στὸ πλῆθος ἄγνωστος μεταξὺ ἀγνώστων, ἢ νὰ ζητῇ τὴν μοναξιὰ στοὺς κήπους καὶ στὰ πάρκα.

Καθισμένος σ' ἕνα πάγκο τοῦ Κεραμεικοῦ ὁ Μποντὲν αἰσθανόταν νὰ τὸν καταλαμβάνῃ μιὰ μελαγχολία ὅταν ὁ φίλος του Λενοὺάρ ποὺ τὸν εἶχε διακρίνει ἀπὸ μακρυὰ τὸν ἐπλησίασε γιὰ νὰ τοῦ κάνῃ συντροφιά. Καθὼς τὸν εἶδε κατσουφιασμένο τοῦ εἶπε φιλικά :

— Ὡρισμένως πάλι φασαρίες θὰ εἶχες στὸ σπίτι σου...

Ὁ Μποντὲν ἔκανε μιὰ ἀόριστη χειρονομία ποὺ ἔμοιαζε σὰν νὰ ἐπιβεβαίωνε μ' αὐτὴ τὴν φράσι τοῦ φίλου του.

Τότε ἐκεῖνος τοῦ φώναξε γελῶντας, καθὼς πῆγε καὶ κάθησε δίπλα του.

— Αἴ, φίλε μου. Δὲν παντρεύεται ὁ κόσμος ἔτσι ἐπιπόλαια ὅπως ἔκανες ἐσύ. Πρέπει νὰ τὸ σκέπτεται κανεὶς προηγουμένως, νὰ ψυχολογῇ τὴν μέλλουσα γυναῖκα του.

— Δὲν βαρειέσαι... Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε πάντοτε τὸ ἴδιο. Ποτὲ δὲ ξέρει κανεὶς τί θὰ τοῦ βγῇ μιὰ γυναῖκα ὅταν τὴν παντρευτῇ ;

— Δὲν πρέπει νὰ παντρεύεται κανένας, παρὰ τὴ γυναίκα ἐκείνη ποὺ τοῦ φαίνεται ἀπαραίτητη στὴ ζωή του.

— Ὅλες μᾶς φαίνονται ἀπαραίτητες στὴ ζωή μας.

— Ὄχι. Δὲν εἶν' ἔτσι.

Ὁ Μποντὲν ἔμεινε σκεπτικὸς πολλὴν ὥρα καὶ ἔπειτα εἶπε ἀργὰ-ἀργὰ μὲ σιγανή, σὰν μακρυνή, φωνή.

— Ἔχεις δίκηο. Δὲν εἶν' ἔτσι. Ἀλλὰ ἐκείνη ποὺ μᾶς φαίνεται ἀπαραίτητη στὴ ζωή μας ἢ... δὲν εἶνε ἐλεύθερη, ἢ περνάει ἀπ' ἐμπρός μας γρήγορα, γρήγορα, σὰν ὀπτασία καὶ χάνεται ἀμέσως πάλι χωρὶς νὰ μποροῦμε νὰ τὴν ξαναβροῦμε. Μοιάζει μὲ κεραυνὸ ὁ ὁποῖος πέφτει ἀπάνω μας καὶ μᾶς καρφώνει ἀκίνητους στὴ θέση μας καὶ μᾶς βυθίζει σὲ μιὰ γλυκειὰ νάρκη. Καὶ ἔπειτα.. ὅταν συνερχόμαστε δὲν βλέπουμε τίποτε μπροστά μας καὶ νομίζουμε πως ἦταν ὄνειρο.

— Μὲ τὸν τρόπο ποὺ μιλᾶς νομίζει κανεὶς πὼς τὸ ἔχεις δοκιμάσει αὐτὸ τὸ συναίσθημα.

— Ὤ, ναί ! Μὰ ἔχουνε περάσει τόσα χρόνια ἀπὸ τότε.

— Καὶ ὅμως τὸ θυμᾶσαι ἀκόμη.

— Τὸ θυμοῦμαι σὰν νὰ μοῦ συνέβη πρὸ ὀλίγου ! Καὶ ὅμως ἤμουνα τότε εἴκοσι χρονῶν παιδί. Ἐνῶ σήμερα ἔχω περάσει τὰ πενῆντα...

Κοντοστάθηκε μερικὲς στιγμὲς μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένο ἁπλανὲς ἐμπρός του, σὰν νὰ παρακολουθοῦσε κάποια φευγαλέα ὀπτασία. Ἔπειτα ἐξακολούθησε πάλι μὲ σιγανὴ φωνὴ καὶ μὲ μιὰ συγκίνησι ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του.

...Ἦταν ἕνα βράδυ χειμωνιάτικο... Εἶχα πάει στὴν Ὄπερα-Κωμίκ. Ἔπαιζαν τὴν «Μανόν». Καθὼς ἐκύτταζα δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μέσ' στὴν πλατεία καὶ στὰ θεωρεῖα, ἀντίκρυσα μέσα σ' ἕνα θεωρεῖο, πίσω δεξιὰ—μοῦ φαίνεται σὰν νὰ τὴν βλέπω ἀκόμη—μιὰ νέα ὄμορφη, κατάξανθη, μ' ἕνα φόρεμα ρόζ, μιὰ νέα ποὺ ἡ χάρι της κ' ἡ ὠμορφιά της ἦταν ἀσύγκριτες. Ἔννοιωσα τὴν καρδιά μου νὰ χτυπάῃ δυνατά, ἡδονικά. Ποτὲ ἄλλοτε στὴν καρδιά μου δὲν ξανάνοιωσα μιὰ τόσο γλυκειὰ συγκίνησι ! Σὲ κάθε διάλειμμα ἔμενα μὲ τὰ μάτια καρφωμένα ἐπάνω της !... Ἀ ! Τὸ βράδυ ἐκεῖνο. Ἦταν ἡ μόνη ἐρωτικὴ βραδυὰ τοῦ βίου μου.

— Δὲν τὴν ξαναεῖδες ;

— Τὴν εἶδα στὴν ἔξοδο. Ἐμπῆκε σὲ ἕνα ἀμάξι, ἕνα ὡραῖο κουπὲ μὲ δυὸ ὑπέροχα κοκκινα ἄλογα... Τὴ στιγμὴ ποὺ ἐγὼ περνοῦσα ἀπὸ κοντὰ τὴς ἐκείνη ἔσκυψε στὴν πορτίτσα καὶ μοῦ ἔριξε μιὰ τελευταία ματιά...

Ὁ Μποντὲν στάθηκε.

— Αὐτὸ ἦταν ὅλο ! ρώτησε ὁ Λενουάρ.

— Αὐτὸ ἦταν ὅλο. Καὶ κάθε φορὰ ποὺ κλείνω τὰ μάτια μου — ἀκόμη καὶ σήμερα, ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια — νοιώθω μιὰ λάμψι ἐσωτερικὴ νὰ μοῦ φωτίζῃ ὅλο μου τὸ εἶναι.

— Καϋμένε μου, φίλε. Αὐτὸ θὰ πῇ ἀτυχία. Σὲ λυπᾶμαι.

Ὁ Μποντὲν δὲν ἔβγαλε μιλιά. Παραδόθηκε στοὺς ρεμβασμούς του.

Σὲ λίγο σηκώθηκε, ἀποχαιρέτησε τὸ φίλο του καὶ μὲ βῆμα ἀργό, μὲ τὴν καρδιὰ βαρειὰ ξαναγύρισε στὸ σπίτι του.

Εἶχε ἀργήσει καὶ ἡ γυναίκα του ἄρχισε τὶς συνειθισμένες της μουρμοῦρες. Ἐγευμάτισαν ἀμίλητοι.

Μετὰ τὸ φαγητὸ ἡ γυναίκα του κάνοντας πὼς δὲν ἐνδιαφέρεται γι' αὐτὸν ἄρχισε ν' ἀνοιγοκλείνῃ διάφορα συρτάρια καὶ νὰ ξεκαθαρίζῃ μερικὰ μικροπράγματα.

Ὁ Μποντὲν τὴν παρακολουθοῦσε ἀπὸ μακρυὰ μὲ ἕνα βλέμμα ἀδιάφορο καὶ μὲ τὴ σκέψι του καρφωμένη στὴν ὡραία ἄγνωστη τῆς νεότητός του. Σὲ μιὰ στιγμὴ εἶδε τὴ γυναίκα του νὰ χαμογελάῃ καὶ νὰ κυττάζῃ μὲ περιπάθεια μιὰ μποῦκλα ξανθῶν μαλλιῶν ποὺ κράταγε στὰ χέρια της. Γύρισε στὸν ἄνδρα της καὶ τοῦ εἶπε γελαστή.

— Ἂν μπορεῖς μάντεψε τίνος εἶνε τὰ μαλλιὰ αὐτά.

— Δὲν ξέρω. Πάντως δὲν εἶνε δικά σου.

— Ποῦ τὸ ξέρεις ;

— Ἐσὺ δὲν ἤσουνα ποτὲ ξανθειά.

— Κάνεις λάθος. Αὐτὸ θὰ πῇ πόσο λίγο μὲ γνωρίζεις.

— Θέλεις νὰ πῇς πώς...

— Ἀκριβῶς. Θέλω νὰ πῶ πὼς ἤμουνα ξανθειά. Κατ' ἀξανθη μάλιστα. Μπορεῖ νὰ σὲ στενοχωρῇ αὐτό, μὰ ἔτσι εἶνε.

Ὁ Μποντὲν ἀνασήκωσε ἀδιάφορα τοὺς ὤμους του.

Ἐκείνη ἐξακολούθησε.

— Ὅταν ἤμουν δεκαεφτὰ χρονῶν εἶχα βάψει τὰ μαλλιά μου ξανθά. Καὶ μοῦ πήγαιναν παραπολύ. Τόσο πολύ, ποὺ τὸ πρῶτο βράδυ κι' ὅλας ποὺ ἔκανα τὴν ἐμφάνισή μου μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά μ' ἐζήτησε κάποιος σὲ γάμο. Ἦταν στὴν Ὄπερα-Κωμὶκ ἕνα βράδυ τοῦ χειμῶνα στὰ 1900. Ἔκανε ἕνα κρῦο δαιμονισμένο. Ἐγὼ ἐφοροῦσα ἕνα φόρεμα ρὸζ ποὺ μοῦ ἐπήγαινε τρέλλα. Μὰ τρέλλα σοῦ λέω. Ὅλοι σχεδὸν ἀπὸ τὴν πλατεία στὰ διαλείμματα ἐμένα κύτταζαν. Ἐκεῖνο ἀκριβῶς τὸ βράδυ μέσ' στὸ θέατρο μὲ ζήτησε κάποιος σὲ γάμο. Ἀλλὰ οἱ γονεῖς μου δὲν θέλησαν νὰ μὲ παντρεψουν τότε, γιατὶ ἤμουν, ἔλεγαν, παραπολὺ νέα. Ἤμουν δεκαεφτὰ χρονῶν. Καὶ ἔπειτα τότε δὲν εἶχε χάσει τὴν περιουσία του ὁ πατέρας μου. Ζούσαμε εὐτυχισμένοι, μὲ ὅλη μας τὴν ἄνεσι. Εἴχαμε καὶ ἀμάξι δικό μας. Ἕνα θαυμάσιο κουπὲ μὲ δυὸ ὑπέροχα κόκκινα ἄλογα.

Καὶ ἡ κυρία Μποντὲν ἀναστέναξε βαθειά.

— Τί ὡραία ἐποχή, ἐκείνη ! εἶπε. Κρῖμα !

Ὠχρός, τρέμοντας ὁλόκληρος καὶ μὲ τὸ πρόσωπο κρυμένο μέσ' στὰ χέρια του ὁ Μποντὲν ἔνοιωθε τὸ λαρυγγι του νὰ πνίγεται.

Ὅταν ξαναβρῆκε τὴ λαλιά του ἐμουρμούρισε :

— Εἶνε δυνατόν ; Εἶνε δυνατόν ;... Ἀδύνατον, ἀδύνατον ! Ἄχ ! Γιατὶ νὰ μοῦ τὸ πῇς ;

Καὶ ἔννοιωσε τοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς του ν' ἀδυνατίζουν, ν' ἀραιώνουν, λὲς κ' ἦταν ἕτοιμοι νὰ σταματήσουν...

Τὸ ὡραῖο ὄνειρο τῆς φευγαλέας γυναίκας ποὺ τὴν εἶδε ἕνα βράδυ καὶ τοῦ γέμισε μὲ τὴ λάμψη της καὶ τὴν ὠμορφιά της ὅλη του τὴ ζωή, ἔσβυνε γιὰ πάντα... Ἦταν ἡ ἴδια του ἡ γυναῖκα, ἡ γκρινιάρα, ἡ στριμένη ποὺ εἶχε ἀρχίσει πιὰ νὰ γερνάῃ...

Ζὰν Μπουσὸρ